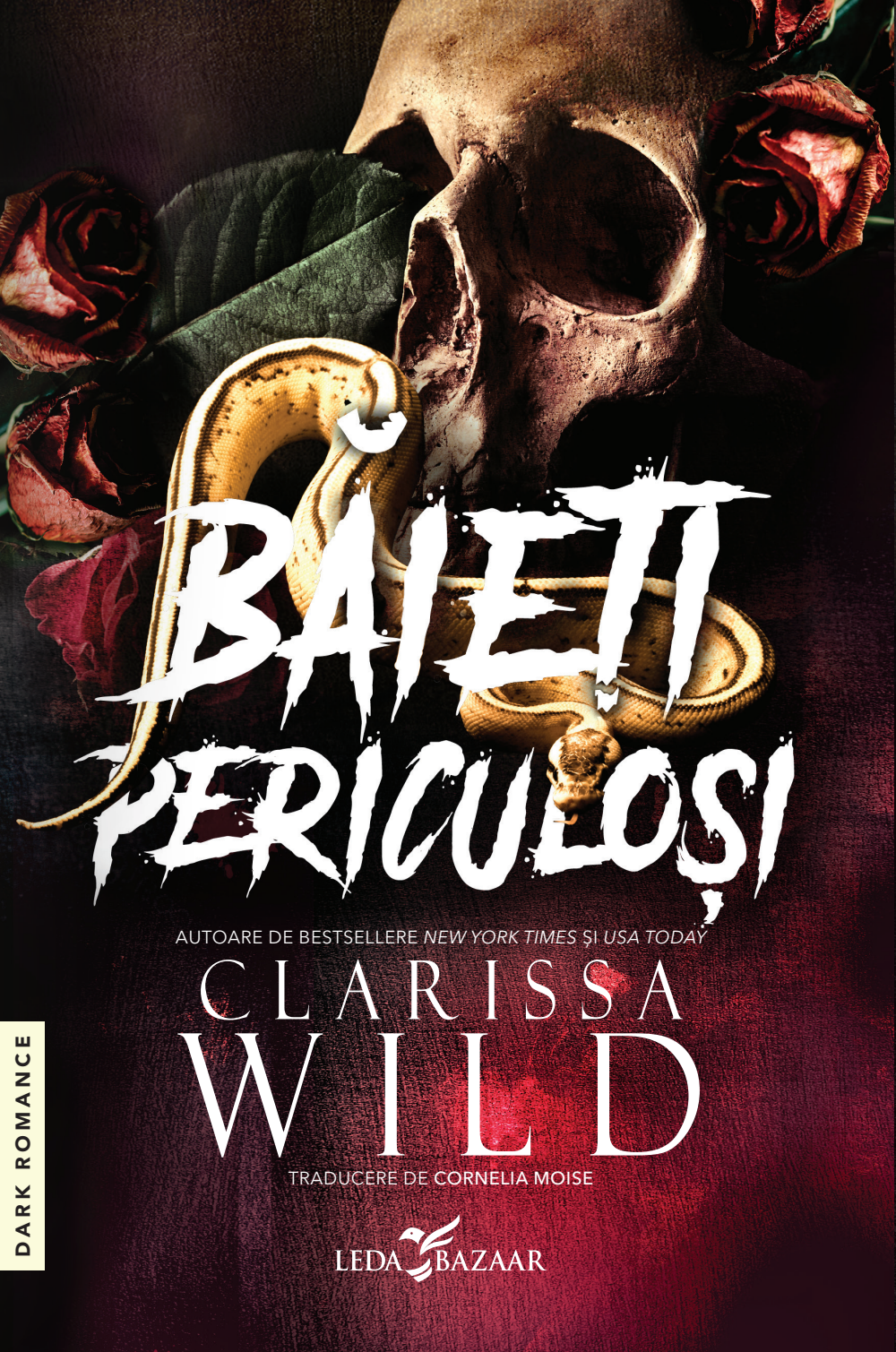

AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES* ȘI *USA TODAY*

CLARISSA
WILD

TRADUCERE DE **CORNELIA MOISE**

DARK ROMANCE

LEDA BAZAAR

CLARISSA
WILD

BĂIEȚI PERICULOȘI

Traducere din limba engleză de
CORNELIA MOISE

LEDA BAZAAR

PROLOG

Penelope

— TU EȘTI A NOASTRĂ.

Vocea lui e amețitoare, sumbră.

Exact ca sufletul lui.

Depravare pură care mi se infiltrează în vene, mistuindu-mă cu totul.

Mă privește atent în ochi, iar lăcomia obsesivă care mă inundă – de nerecunoscut – mă face să-l doresc pe acest bărbat mai mult decât am nevoie de oxigen ca să respir.

Dar nu eram pregătită să-i doresc și *pe ei*.

Dylan Caruso și Alistair King, prietenii lui Felix Rivera… tipul ale cărui degete sunt încolăcite în clipa asta în jurul gâtului meu.

Degetul lui mare îmi desparte buzele, iar apoi Felix își strecoară degetele înăuntru, pe limbă, mișcându-le înainte și înapoi, în timp ce prietenii lui mă posedă prin ambele orificii, până când îmi dau ochii peste cap.

Gemetele umplu încăperea, un amestec al tuturor celor patru.

Înlănțuiți. Pervertiți.

Murdari.

Delicioși.

Nu mă mai satur, chiar și atunci când mă ustură și mă doare ca naiba.

Felix se apleacă spre mine, cu degetele înfipte în continuare adânc în gura mea.

— Acum spune-o! șoptește el. Spune că ești curva noastră!

Nu trece nici măcar o secundă înainte să rostesc cuvintele pe care nu credeam vreodată să le pronunț cu voce tare.

— Sunt curva voastră!

Râsul sinistru al lui Felix umple această baie mizeră.

La început, uram asta, dar acum? Acum vreau să râd împreună cu el.

Nu l-am crezut când a spus că avea să mă întineze.

M-am înșelat.

Foarte rău.

Niciodată nu mai implorasem pe nimeni să mă ia.

Până să-i întâlnesc pe ei.

Acești băieți periculoși din societatea Skull & Serpent s-au strecurat în viața mea, injectându-mi veninul lor toxic direct în sânge.

Iar eu i-am lăsat.

De bunăvoie.

Știind că aveam să mă prăbușesc într-un abis al pierzaniei.

Până când nu a mai rămas nimic în afară de depravare.

UNU

Penelope

ÎN OCHII LOR VĂD MOARTEA.

Faimoșii băieți din societatea Skull & Serpent stau pe un tron improvizat din lemne tăiate, adunate într-o stivă înaltă în fața focului de tabără ce arde în mijlocul pădurii.

Dylan Caruso – cel îmbrăcat complet în negru, cu părul alb-argintiu și rădăcini negre, cu inele și tatuaje acoperindu-i complet mâinile, cu ochi seducători, pleoape căzute și conturate cu dermatograf negru și un zâmbet ucigător – aprinde și stinge o brichetă într-un gest repetitiv.

Alistair King stă lângă el, în ținuta din plasă neagră, acoperit de bijuterii masive; părul ondulat, șaten-deschis, îi flutură ușor în vânt, iar pe chipul palid i se citește un rânjet drăcesc în timp ce se uită de sus spre fete.

Dar cel mai rău dintre toți este Felix Rivera… un tip cu părul șaten, cu trăsăturile feței sculptate atât de brutal și cu ochi căprui de tip sanpaku atât de adânciți în orbite, încât fac cinste numelui propriei organizații[1].

Nu e un băiat frumos, ci unul care-ți provoacă fiori.

Și cu siguranță nu e genul de om cu care ai vrea să te intersectezi.

În jurul acestor băieți, alți câțiva studenți și membri ai Societății stau captivați de tot ce fac ei, ascultându-le poveștile perverse despre sânge și haos.

Ar putea fi minciuni. Sau ar putea fi purul adevăr.

---

[1] *Skull* & *Serpent Society*, „Societatea Craniul & Șarpele", în lb. eng. (n. tr.).

Nimeni nu va afla vreodată.

Au ei grijă de asta.

Sau cel puțin așa mi-a spus sora mea.

Pământul acoperit de mușchi e plin de alcool, iar droguri zac împrăștiate peste tot. Oamenii fumează iarbă și țigări și amestecă diferite tipuri de alcool, în timp ce unii se dezlănțuie pe muzică, dansând de parcă ar invoca un zeu antic.

Dincolo de zona principală, unii stau înghesuiți lângă copaci, sărutându-se. Zăresc o urmă de piele goală și aud gemete venind din acea direcție. Clar, lumea se fute pe-acolo, dar eu n-am de gând să aflu mai multe.

Mă strecor cu capul plecat prin mulțimea de la petrecere, căutându-mi sora, dar nu reușesc s-o găsesc. Panica începe să pună stăpânire pe mine.

— Eve, ești aici?

Îi strig numele iar și iar.

Niciun răspuns.

Tot ce-aud e trosnetul focului și muzica dată la maximum care-mi bubuie în urechi din boxele așezate pe mesele de lemn. Vacarmul e mult prea puternic, dar nu mă dau bătută. Știu că e undeva, pe-aici.

Îmi verific din nou telefonul, citindu-i pentru a cincizecea oară mesajul:

Nu mai pot să fac asta, surioară. Te rog să nu fii supărată pe mine! Am făcut tot ce-am putut și chiar mai mult de-atât. Niciodată n-o să fie de ajuns. Și refuz să trec prin viață… distrusă. Sfâșiată în două de o decizie care nu mi-a aparținut.

Așa că acum o s-o fac să înceteze.

Acest foc de tabără de lângă Margine o să fie ultima noapte petrecută la această universitate ce pentru mine pare blestemată.

Te iubesc, surioară!

Și orice-ai face, să nu te încurci niciodată cu băieții aceia din Societatea Skull & Serpent!

Te pup,
Eve

Marginea. Un șir de stânci abrupte și sumbre aflate imediat dincolo de pădurea Abația, cu o cascadă uriașă și superbă ce se prăbușește în adâncuri.

Sau cel puțin așa mi s-a zis.

N-am mai fost niciodată pe aici până azi, dar peisajul corespunde descrierii surorii mele.

Înainte ca mesajele ei să devină atât de sinistru de întunecate.

Ce s-a întâmplat cu ea? Înainte să vină la universitate, era exemplul perfect de studentă fericită. Iar acum… aceste mesaje pe care mi le-a tot trimis în ultima vreme sunt pline de pesimism și deznădejde.

Dumnezeule, sper să fie bine!

Hohote de râs izbucnesc din zona focului de tabără, iar eu îmi bag telefonul la loc în buzunar.

Tipii din Societatea Skull & Serpent dau pe gât cu ușurință o ploscă întreagă de băutură, împărțind-o între ei.

O fată se năpustește asupra lui Dylan și-l îmbrățișează strâns de gât, împingându-și sânii în fața lui în timp ce-și trece degetele prin părul blond-platinat al tipului de parcă ar fi o jucărie. O altă fată îl gâdilă pe Alistair pe brațul masiv, făcându-l să se uite la ea, în vreme ce el încearcă să-și depene restul poveștii.

Dar cel mai rău dintre toți e Felix, cu fata care-i stă în poală, jucându-se drăgăstos cu părul lui scurt, deși el pare că ar vrea s-o omoare.

Nu sunt sigură că ar rata ocazia dacă i s-ar oferi.

Îmi croiesc drum prin marea de copaci, îndepărtându-mă tot mai mult de petrecere. Cu cât crește distanța, cu atât se face mai liniște, până când nu se mai aude nimic în afară de zgomotul valurilor ce lovesc ușor stâncile. Dincolo de orizont nu există decât apă și o lună care strălucește cu putere pe cer.

Trec de ultima linie de copaci și mă opresc brusc, prinzând unul dintre trunchiuri și simțind că mi se taie răsuflarea.

Acolo, pe marginea prăpastiei, stă sora mea, cu brațele larg desfăcute.

Își îndreaptă ochii spre mine, iar opacitatea lor îmi frânge inima.

O singură lacrimă i se scurge pe obraz.

Iar apoi sare.

DOI

Penelope

Câteva săptămâni mai târziu

— EȘTI SIGURĂ DE ASTA? MĂ ÎNTREABĂ MAMA, ÎN TIMP CE tata îmi așază bagajele pe pat.

— Categoric! îi răspund.

Mama îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Dar cunoști istoria acestei universități…

Știu unde bate. Dar n-o s-o spună cu voce tare.

Asta a fost universitatea surorii mele. Locul pe care, cândva, ea îl numea acasă.

Iar acum o să fie și casa mea pentru o vreme.

Mama mă cuprinde brusc într-o îmbrățișare prelungă.

— Eu vreau doar să fii bine.

— Știu, îi răspund.

— Nu e prea târziu să te răzgândești, adaugă ea.

— N-o să mă răzgândesc, replic, aruncându-i o privire tatei, care a rămas neobișnuit de tăcut.

Înainte, mama mă lăsa să plec extrem de ușor, dar acum? Parcă s-ar fi lipit de mine ca marca de scrisoare.

În cele din urmă se retrage, lăsându-mă să respir din nou.

— Iar dacă ai nevoie de noi, sună-ne, bine? adaugă ea, prinzându-mă de umeri.

— Da! Sunt bine! Sunt bine! Trebuie doar să mă obișnuiesc cu locul ăla, atâta tot. Floare la ureche!

Mama scoate un oftat prelung și mă sărută pe obraz.

— Haide! spune tata și o trage de braț ca să o facă să se miște. Să mergem, ca să se poată instala!

— Dacă se întâmplă ceva, trimite-mi mesaj! repetă mama. Imediat.

Probabil e panicată că aș putea să fac la fel ca sora mea și înțeleg asta.

— Nu-ți face griji, o să-ți trimit!

Încuviințez din cap, în timp ce tata o scoate practic cu forța din cameră și închide ușa.

— Mult noroc, Penelope! strigă el. Știi că sunt la doar un apel distanță.

Rânjesc și încuviințez din cap. Evident, mamei i-a fost foarte greu să accepte că vreau să merg la Spine Ridge. După tot ce-a pătimit sora mea, asta ar fi trebuit să fie ultima universitate de pe lista mea.

Însă eu nu mă aflu aici doar ca să studiez.

Mă aflu aici pentru răzbunare.

Iau jurnalul surorii mele și-l deschid, răsfoind paginile și analizând toate numele, imaginile, textele pe care le-a scris lângă chipurile lor. Mi-am întipărit totul în memorie; i-am reținut pe toți cei care i-au făcut vreodată rău.

O să-i găsesc, fir-ar să fie! Iar după asta, o să dezlănțui iadul.

Un zgomot de peste drum îmi distrage atenția, atrăgându-mă la geam. O gașcă de tipi care azvârlă cu bere unii în alții în fața unui cămin. Unul dintre ei se împiedică în baltă și cade în fund, iar ceilalți îi toarnă berea pe față, apoi încep să râdă.

Ce ritual ridicol! Evident, doar o frăție ar fi putut să inventeze așa ceva.

Îmi dau ochii peste cap și mă întorc să despachetez.

Dintr-odată, ușa se deschide larg și intră o fată care-și trage trollerele după ea. Părul negru și creț îi flutură pe umeri, iar transpirația îi curge pe frunte în timp ce trântește bagajele pe al doilea pat din cameră.

— Bună! mă salută ea. Scuze pentru intrarea brutală! Dumnezeule, clădirea asta are mult prea multe șiruri de scări!

Urmează un râset stânjenit.

Zâmbesc și-i întind mâna.

— Tu ești noua mea colegă de cameră. Numele meu e Penelope.

— Penelope… drăguț! zice ea, strângându-mi mâna. Eu sunt Kayla Pearce. Deci și pentru tine e tot primul semestru aici, la universitatea Spine Ridge, nu? Nu te-am văzut la orientare.

Fac o grimasă.

— Da! M-am transferat târziu, așa c-am ratat-o.

Chipul i se luminează.

— Pe bune? Înainte de-a începe măcar la cealaltă universitate? Nici măcar nu știam că e posibil așa ceva.

Ridic din umeri.

— Această universitate are… mai multe oportunități.

Îmi dreg vocea, înainte să dezvălui prea multe.

— Păi, a fost o decizie bună, pentru că acum ești colega mea de cameră. Îmi face cu ochiul și apoi adaugă: Și știu deja că noi două vom fi cele mai bune prietene.

Îi zâmbesc.

— Ești sigură de asta? Pot să devin extrem de ciudată.

Asta o face să râdă.

— Cu atât mai bine!

Își golește trollerul, iar toate rochiile și pantalonii i se revarsă într-o grămadă uriașă.

— Uau, chiar am adus prea multe haine!

— Niciodată nu sunt prea multe haine, nu-i așa? îi fac cu ochiul, iar atunci rânjește.

— Vezi, tu înțelegi! Crystal îmi spune mereu că trollerul meu s-ar putea să explodeze, dar eu știu cum să împachetez, ce mama mă-sii?

— Crystal? întreb, dusă pe gânduri. O altă colegă de cameră sau…?

— Cea mai bună prietenă a mea de aici de la universitate, răspunde ea în timp ce trag și eu de fermoarul trollerului meu. Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni, la focul de tabără.

„Focul de tabără…"

Trag de fermoar atât de sălbatic, încât se rupe.

Kayla vine lângă mine.

— O, păi, am eu o mică trusă de reparații! Poate reușim să-l reparăm.

— E-n regulă! o mint, aruncându-l repede la gunoi. Oricum era pe ducă.

Scot câteva haine și le agăț în dulap, încercând să-mi iau gândul de la cuvintele rostite de ea.

— Așadar, cea mai bună prietenă, ai? Mi-ar plăcea să o cunosc.

— Poate avem câteva cursuri comune. Ochii îi sclipesc când își ia orarul și adaugă: Vrei să le comparăm?

Oftează și-și înșfacă telefonul.

— Înainte să uit, îmi dai numărul tău? Adică, din moment ce suntem colege și toate cele, la fel de bine am putea să ieșim împreună.

— Sigur! Îmi iau telefonul și i-l dau, îndemnând-o: Poftim!

Își introduce numărul în telefonul meu, iar eu îl trec pe-al meu în al ei.

— Gata! spune ea, dându-mi-l înapoi.

Îi dau și eu telefonul și-mi iau orarul. Le așezăm pe amândouă pe masă, unul lângă altul. Cursurile sunt similare, dar nu identice. Doar câteva se suprapun mai spre finalul săptămânii.

Și apoi verific ziua de azi.

Ochii aproape că-mi ies din orbite. Am un curs în aproximativ zece minute. Cum de n-am știut asta?

— O, Doamne!

Iau repede ce am nevoie și le îndes în rucsac.

— Ești în întârziere? mă întreabă Kayla.

Aprob din cap.

— Vorbim mai târziu!

— Mi-a părut bine de cunoștință! Mult noroc la primul curs! îmi strigă ea în timp ce fug pe ușă.

Normal că iar am întârziat! Tipic! Am ratat deja orientarea pentru că am depus cererea la universitate prea târziu. Nu pot să ratez și primul curs, ce mama naibii?

Bănuiesc că asta se întâmplă când schimbi universitățile pe ultima sută de metri.

Totuși, e drăguț că mi-am făcut deja o prietenă nouă.

Căci eu nu-mi fac prieteni prea ușor.

În drum spre ieșirea din clădire, mai mulți studenți îmi fac cu mâna și mă salută, așa că le răspund scurt și mă grăbesc. O să mă opresc la povești mai târziu, pentru că acum n-am timp suficient.

Cursul stă să înceapă, iar eu trebuie să fug până în cealaltă parte a campusului.

Chiar ar trebui să-mi iau o bicicletă!

Țâșnesc pe trotuar, ignorând zgomotul ce vine de la frăția de peste drum, și mă îndrept spre clădirile mari.

O mulțime de studenți stau afară, pe iarbă, mâncând un mic-dejun scurt, sporovăind sau jucând fotbal. Și iată-mă și pe mine, alergând ca o găină fără cap și încercând să găsesc intrarea!

Când ajung în sfârșit, mă opresc să-mi trag sufletul, cu mâinile pe genunchi, în timp ce transpirația-mi curge pe spate. Îmi ia câteva secunde până când reușesc, în sfârșit, să privesc în jur. Interiorul e la fel de superb pe cât părea exteriorul, cu lambriuri de lemn și tablouri mari peste tot, uși vechi din stejar ce duc spre săli de clasă, scări circulare mari din lemn și geamuri gigantice, care lasă să se vadă grădina.

O mulțime de bani se revarsă în această universitate – asta e clar!

Dar e și ușor de observat, judecând după hainele și încălțările Prada, Gucci și Louboutin pe care le poartă unii dintre studenții din jurul meu.

Mă simt cu totul deplasată aici, în blugii mei Diesel.

Îmi arunc rucsacul pe umăr și mă îndrept spre sala de curs, verificându-mi iar și iar notițele pentru a mă asigura că merg

în direcția care trebuie. Am reușit să-mi țin panica la distanță o vreme, dar acum începe să pună stăpânire pe mine când văd că întârzii. Pentru că, dacă există ceva ce *nu* fac, acel lucru e să întârzii.

Am moștenit trăsătura asta de la tata, care e punctual până la cele mai mici detalii.

Grăbindu-mă pe holuri, trec pe lângă oameni atât de repede, încât aproape că mă ciocnesc de ei și le cer scuze din toată inima pe când alerg spre sala unde ar trebui să fiu deja.

Cu toate astea, holul e blocat exact acolo unde trebuie să ajung.

Arunc o privire peste studenții adunați acolo.

Un tip aruncă cu cărți în altul, în vreme ce acesta din urmă pur și simplu râde și ridică din umeri. Dar primul nu se lasă și, brusc, se năpustește asupra tipului. Toată mulțimea izbucnește în râs și începe să icnească, încurajându-i când încep să-și împartă pumni, să se tragă de păr și să-și sfâșie hainele.

Dintr-odată, în spatele vacarmului apare un grup familiar.

Cei trei băieți care-mi întind nervii la maximum.

Dylan, Alistair… și Felix.

O aură de întuneric îi urmează oriunde s-ar duce, ca un nor de ploaie în amurg.

În timp ce merg pe hol, Dylan aruncă absent o brichetă în aer și o prinde la loc, iar Alistair își saltă rucsacul pe umăr. Însă Felix își ține mâinile bine înfipte în buzunare, cămașa albă abia reușind să-i acopere pectoralii și bicepșii proeminenți.

Se îndreaptă spre locul unde se desfășoară bătaia, fără nicio intenție de-a se opri.

Și, deși jumătate din mulțime începe să se împrăștie pe măsură ce ei trei se apropie tot mai mult, lupta nu pare să înceteze… și nici băieții nu zăbovesc.

Când Felix trece pe lângă cei doi care se bat, unul dintre ei se lovește de el, iar Felix îi trage din lateral un pumn atât de puternic, încât îl propulsează în perete și-l face să se prăbușească pe podea, gemând de durere.

Felix nici măcar nu clipește, doar își îndeasă la loc mâinile în buzunare.

Toată lumea de pe hol a amuțit, ca și cum o groază colectivă i-ar infecta pe toți, făcându-i să se dea la o parte pentru a le face loc băieților ce vin în direcția noastră.

Cu excepția mea.

Eu rămân nemișcată în mijlocul holului până când Felix ajunge în fața mea.

Totuși, nu mă clintesc.

El își înclină capul spre mine, mușchii gâtului i se încordează, iar nasul pare că mă adulmecă. De aproape, trăsăturile lui, cum ar fi maxilarul pătrat și pomeții pronunțați, par și mai bine definite, dar expresia aceea înghețată e cea care mă afectează cel mai mult. Ochi pe jumătate închiși, cu albul vizibil sub pupile, de parcă nimic nu l-ar putea deranja vreodată… până acum.

— Mișcă!

Cu vocea lui aspră, acest singur cuvânt i-ar face oricui pielea de găină.

Însă nu și mie.

Îmi înclin capul la fel cum a făcut-o și el.

Ochiul începe să i se zbată.

Secundele se scurg greu, timp în care practic simt cum privirile oamenilor îmi sfredelesc spatele. Dar nu-mi pasă. Am trăit cu priviri și râsete toată viața, așa că nu îmi mai e frică de agresori. Nimeni nu-mi poate face rău dacă nu-l las eu.

Și mai ales niște tipi ca ei.

Dylan se încruntă la mine și rânjește.

— Ar fi bine să-l asculți.

Îl ignor și-mi mențin privirea ațintită asupra lui Felix, care refuză să se uite în altă parte, exact ca mine.

E mult mai înalt și trebuie să se aplece pentru a ajunge la nivelul meu. Se află mult prea aproape pentru liniștea mea atunci când se apleacă să se holbeze la mine.

— Am zis mișcă!

Nu-i de mirare că sora mea a scris despre el în jurnalul ei.

Îmi umezesc buzele și replic:

— Obligă-mă!

Nările încep să-i fluture. Se apleacă și mai aproape, până când ajunge lângă fața mea și-mi suflă pe pielea gâtului, șoptind:

— Nu mă provoca să-ți răsucesc dracului sfârcurile, pentru c-o s-o fac în fața tuturor celor de-aici… *Penelope*!

Fac ochii mari atunci când degetele i se apropie cu câțiva centimetri, însă suficient de aproape cât să-și pună amenințarea în aplicare.

Dar nu asta mă sperie cel mai mult.

Picioarele mele fac instinctiv un pas înapoi pentru a pune un pic de distanță între noi, în timp ce prin vene simt că-mi curge sânge înghețat.

Degetele lui au rămas în aceeași poziție. Partea stângă a buzei i se ridică o clipă, doar pentru a reveni imediat la acea expresie mortală, complet lipsită de emoție, pe care o afișează mereu.

Își lasă mâinile în jos și mă împinge din calea lui, în vreme ce amicii săi îl urmează, pășind agale pe hol de parcă locul le-ar aparține întru totul.

Iar tot ce pot să fac eu e să mă zgâiesc la acești băieți cu alură de ucigași, pentru că…

De unde-mi știe numele?

NU I-AM CREZUT CÂND AU SPUS CĂ MĂ VOR CORUPE. M-AM ÎNȘELAT. AMARNIC!

ÎN NOAPTEA ÎN CARE A MURIT SORA MEA, O PARTE DIN MINE
S-A STINS ODATĂ CU EA, AȘA CĂ AM FĂCUT UN LEGĂMÂNT.
O SĂ MĂ ÎNSCRIU LA UNIVERSITATEA SPINE RIDGE, LA FEL CA EA, O SĂ-L
GĂSESC PE CEL RESPONSABIL... ȘI O SĂ-L FAC SĂ PLĂTEASCĂ!

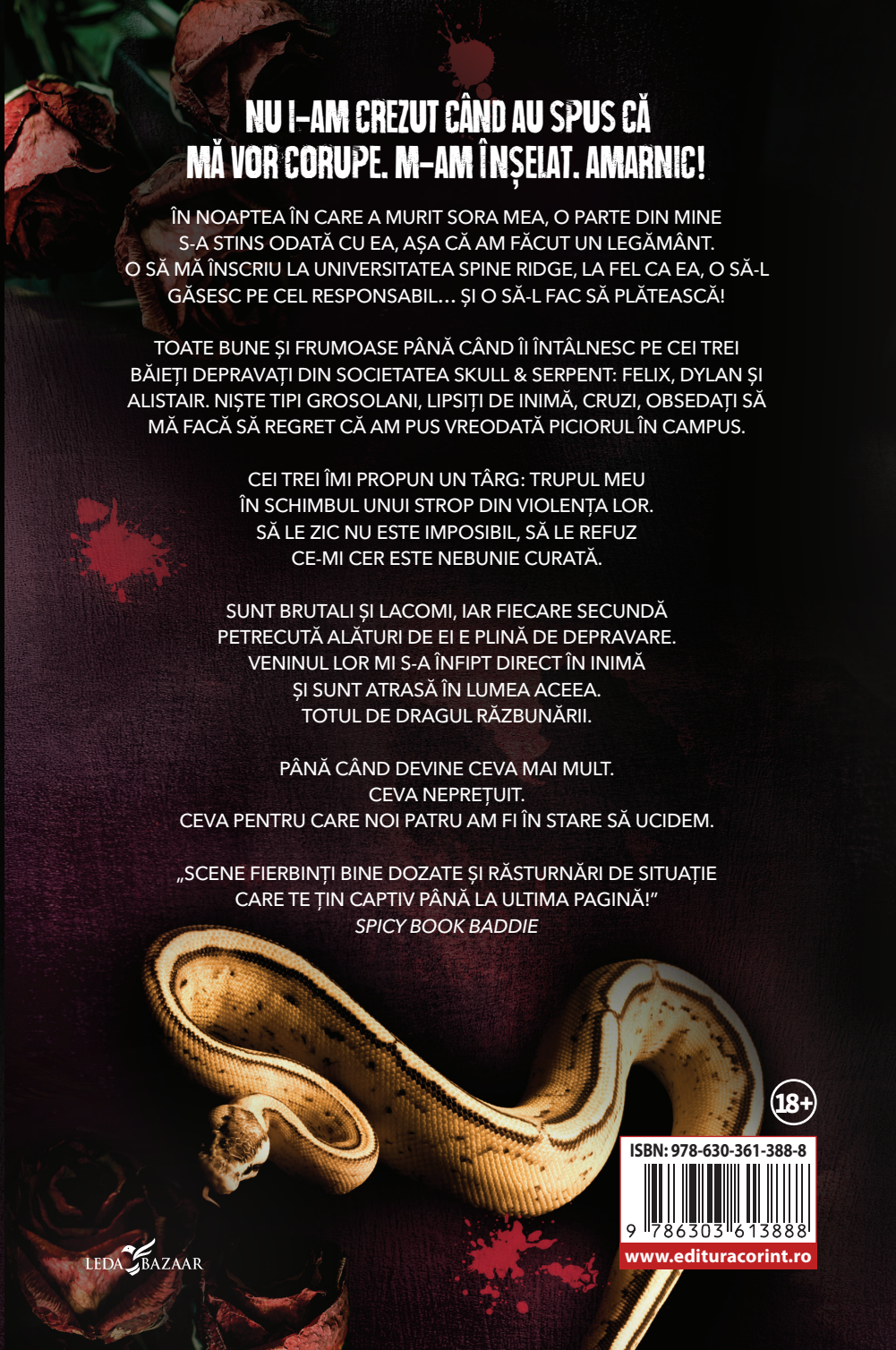
TOATE BUNE ȘI FRUMOASE PÂNĂ CÂND ÎI ÎNTÂLNESC PE CEI TREI
BĂIEȚI DEPRAVAȚI DIN SOCIETATEA SKULL & SERPENT: FELIX, DYLAN ȘI
ALISTAIR. NIȘTE TIPI GROSOLANI, LIPSIȚI DE INIMĂ, CRUZI, OBSEDAȚI SĂ
MĂ FACĂ SĂ REGRET CĂ AM PUS VREODATĂ PICIORUL ÎN CAMPUS.

CEI TREI ÎMI PROPUN UN TÂRG: TRUPUL MEU
ÎN SCHIMBUL UNUI STROP DIN VIOLENȚA LOR.
SĂ LE ZIC NU ESTE IMPOSIBIL, SĂ LE REFUZ
CE-MI CER ESTE NEBUNIE CURATĂ.

SUNT BRUTALI ȘI LACOMI, IAR FIECARE SECUNDĂ
PETRECUTĂ ALĂTURI DE EI E PLINĂ DE DEPRAVARE.
VENINUL LOR MI S-A ÎNFIPT DIRECT ÎN INIMĂ
ȘI SUNT ATRASĂ ÎN LUMEA ACEEA.
TOTUL DE DRAGUL RĂZBUNĂRII.

PÂNĂ CÂND DEVINE CEVA MAI MULT.
CEVA NEPREȚUIT.
CEVA PENTRU CARE NOI PATRU AM FI ÎN STARE SĂ UCIDEM.

„SCENE FIERBINȚI BINE DOZATE ȘI RĂSTURNĂRI DE SITUAȚIE
CARE TE ȚIN CAPTIV PÂNĂ LA ULTIMA PAGINĂ!"
SPICY BOOK BADDIE

18+

ISBN: 978-630-361-388-8

www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR